

PEYGAMBER EFENDİMİZİN GÜZEL AHLÂKI

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ
أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ
وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

Muhterem Cemaat!

Hutbemiz Peygamberimiz (s.a.s) Efendimizin güzel huylarını bilmeye ve onları kendimize örnek edinmeye dairdir.

Okuduğum ayet-i celilede Cenâb-ı Hak, Rasûlünün güzel huylarını övmektedir. Davranışlarının izlemeye lâyık olduğunu bildiriyor. Elbette bu ilâhî beyanda büyük bir fayda vardır. Buyuruyor ki, Cenâb-ı Hak, “Ben size Peygamberinizin güzel huylarını bildiriyorum. Ondan hisse kapınız. Ve güzel huylu olunuz.”

Esasen Peygamberimiz bir hadis-i şeriflerinde: “Ben güzel huyları tamamlamak için gönderildim.” buyuruyor.

Diğer bir hadis-i şerif de “Rabbim beni terbiye etti, ne güzel terbiye etti.” meâlinde dir.

Değerli Müslümanlar!

Güzel huyun güzel olup olmadığını bildirecek bir mizan vardır. İlkin bunu öğrenmek gerekir. Allah’a ve insanlara hoş gelecek şeyleri yapmak güzel huydur, aksi de kötü huydur. Bu mizanla iyi ve kötüyü birbirinden ayırmak kolay olur.

Peygamber Efendimiz cidden güzel huyluydu. Ömründe bir kere bile yalan

söylememişti. Kimseyle alay etmezdi. Kimseyi arkasından çekiştirmez, iftira etmezdi. Kimseye darılmazdı. Dargın duranları da sevmezdi. Ticaretle meşgul oldu. Fakat kıl kadar hile yapmadı, doğruluktan ayrılmadı. Aile hayatı muntazamdı. Çocuklarını çok sevdi. Büyüklere saygı, küçüklere şefkat gösterirdi. Yetim çocuklara, dul kadınlara pek acırdı. Onlara yardımda bulunurdu. Komşularını hiç incitmezdi. Hayvanların hakkını çok gözetirdi. “Hayvanlara tâkatinin üstünde yük vurmuyunuz!”, derdi.

Çok cömertti. Ve cömert olmayı emrederdi. Aynı zamanda çok mütevazıydı. Bir meclise geldiği vakit neresini boş görürse oraya oturuverirdi.

Faydasız söz söylemezdi. Üstü başı da ima temizdi. Ashabına da temizlik tavsiye ederdi. “Temizlik imandan gelir.” buyururlardı. Dişlerini misvakla temizlemeye çok ehemmiyet verir, gusül icabet etmese bile haftada bir defa yıkanmamızı tavsiye ederlerdi. Güzel koku sürünürlerdi. Herkese karşı tatlı dilli idi. Kimsenin gizli hâllerini araştırmaz, kendilerinden kimse incinmezdi.

Kardeşlerim!

Bir gün Hazreti Ayşe (r.anha)’dan Peygamberimizin ahlâkı sorulmuş, o da “onun ahlâkı Kur’ân-ı Kerim’di”, buyurmuştu. Ashabı da Peygamberlerini örnek edinmişlerdi. Bu güzel ahlâk sayesinde ki, İslâm dini kısa zamanda yayıldı, İslâm ülkesi genişledi.

O hâlde biz de Allah’ın kitabı ve Rasûlünün sünnetine sarılalım. Kimseyi arkasından çekiştirmeyelim. Kimseyi incitmeyelim. Peygamber Efendimiz bize örnek olsun.

Biz aciz kullarını güzel ahlâka muvafak eyle yâ Rab, yâ İlâhe’l-âlemîn.

КРАСИВИЯТ МОРАЛ НА ПЕЙГАМБЕРА (С.А.С.)

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ
أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ
وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

Уважаеми братя!

Днешното ни хутбе ще бъде относно опознаването на добрия нрав на Пейгамбера (с.а.с.) и приемането му като пример за нас.

В айета, който цитирах, Дженаб-и Хак възхвалява добрия нрав на Своя Пратеник и ни съобщава, че той е достоен да бъде следван и вземан за пример. Няма съмнение, че в това Негово послание има голяма мъдрост за нас.

Като че ли Дженаб-и Аллах ни повелява: „Аз ви известявам за добрия нрав на вашия Пейгамбер. Вземете пример от него и бъдете добродушни“.

В действителност Расулюллах (с.а.с.) в един хадис ни съобщава: „Бях изпратен, за да довърша добрия нрав“ (Беззар).

В друг хадис пък казва: „Бях възпитан от моя Господар, колко добре ме превъзпита Той...“ (Ибн Сем ан).

Скъпи мюсюмани!

За всяко поведение има мерило, което показва дали то е добро, или не. Най-напред това трябва да научим. Вършенето на дела, които се приемат за добри при Аллах Теаля и сред хората, е добро поведение, а обратното на това – лошо поведение. Разделянето на доброто от лошото с това мерило е много лесно.

Пейгамбера (с.а.с.) наистина притежавал прекрасен характер. Той не излъгал дори веднъж през целия си живот. Не се

подигравал с никого. Не говорел зад гърба на хората и не клеветял. Не се сърдел на никого и не обичал онези, които стояли сърдити. Занимавал се с търговия, но никога не се отделял от истината и не измамил дори колкото с косъмче. Водел подреден семеен живот. Обичал децата си. Уважавал по-възрастните и закрилял по-малките. Бил състрадателен към вдовиците и сираците и винаги им помагал. Никога не вредял на съседите и винаги бил любезен към тях.

Съблюдавал правата на животните и наставлявал да не ги товарят повече от това, което са способни да носят. Бил много щедър и повелявал щедростта. В същото време бил и много скромен. Когато отивал на седянка, сядал там, където имало място.

Не говорел напразно. Винаги носел чисти и спретнати дрехи и наставлявал сахабиите и те да се обличат чисто. Казвал, че чистотата е част от вярата. Отдавал голямо значение на почистването на зъбите с мисвак и насърчавал мюсюлманите да се къпят най-малко един път в седмицата, дори и да не се налага гусюл. Използвал благоуханни парфюми и бил сладкодумен с всички. Не разследвал тайните на хората и не ги наранявал.

Братя вярващи!

Един ден, когато Хазрети Айше била попитана за морала на Пейгамбера (с.а.с.), тя отговорила: „Неговият морал беше Коранът“. Сахабиите (радияллаху анхум) го приемали за пример. Именно поради този красив морал ислямската религия за кратко време се разпространила по целия свят.

Тогава, уважаеми братя, нека и ние се привържем към Книгата на Аллах и сунета на Неговия Пратеник. Да не говорим зад гърба на хората и да не ги нараняваме. Нека Расулюллах (с.а.с.) бъде пример за нас.

Моля се на Аллах Теаля, Създателя на световите, да ни даде успех в тази насока и ни стори от приближените Си раби!

CENAZE

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ
وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ فَمَنْ زُحِرَ عَنِ النَّارِ
وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ
الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

Değerli Müslümanlar!

Allah Teâlâ Hazretleri buyuruyor: *“Her canlı ölümü tadacaktır. Ve ancak kıyamet günü yaptıklarınızın karşılığı size tas-tamam verilecektir. Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete konursa, o, gerçekten, kurtuluşa ermiştir. Bu dünya hayatı ise aldatma metândan başka bir şey değildir.”* (Âl-i İmrân, 3/185)

Cemaat-i Müslimîn!

Gözümüzün önünde her gün, her zaman gördüğümüz ölümü kim inkâr edebilir? Kim ölümden istisna edilmektedir? Okuduğum âyet-i celilede Cenâb-ı Hak, ölümü bütün insanlara teşmil etmiştir. Her nefis ölümü tadacaktır. Dünya varlığı geçicidir. İnsanın fevz ü felâhı, saadeti muhakkak surette ameliyle cennete dahil olmaktadır. Kıyamet gününde ancak amel ve taatinizin mükâfatını görebilirsiniz, buyrulur. Allah Teâlâ'nın bu öğütleri, Kur'ân-ı Kerim'in birkaç yerinde tekrarlanmıştır. Sevgili Peygamberimiz de Kur'ân-ı Kerim'i konuşan öğütçü, ölümü de susucu öğütçü diye vasıflandırmıştır. Kezâ bir hadis-i şerifte *“Kişiyi öğütçü olarak ölüm yeter. Allah'ın mukadder rızkı da zenginlik olarak*

yeter.” buyurulmuştur.

Kardeşlerim!

Akıllı odur ki, ölümü, bu susucu öğütçüyü dinler de kalbinin kasvetini, gaffletini tövbe ve nedamet süngerleriyle siler. Çünkü bir gün gelecek kendisi de ölümü ile başkalarına öğütçü olacaktır. Kimse nöbetini şaşırmasın. Bunun için dinimizde cenazede bulunmaya çok önem verilmiştir. Çok sevaplı bir âhiret ameli sayılmıştır. Geçici olarak geride kalan Müslüman, âhiret yolcusu olan din kardeşini uğurlayacak, beraberce âhiretin ilk konağı olan kabre kadar gidecek. Hasta iken helâlleşmemişse, hizmetiyle âhirette afveder emelinde bulunacak. Cenaze namazını kılacak, Cenâb-ı Hak'tan onun için dua edecek, affını niyaz edecek.

Değerli Müslümanlar!

Siz de dünyadan ayrılan din kardeşinizi görün de ibret alın! O da sizin gibi birçok emeller peşindeydi. Eğer Allah'ın rızasını kazanabilmişse, ne mutlu ona! Sanki o cennet bahçesine girmiştir. Şayet Allah'ın emirlerini yerine getirememişse, hayf onun hâline! Âkıbeti ne olacak kim bilir?

O hâlde kıymetli kardeşlerim, akıllı kişi ölümden ders alır. Nefsini ıslâh eder ve kazandığı malın hakkını öder. Ne yazık o kimseye ki, haram, helâl seçmeyerek mal toplamış ve malına bekçi olarak ömrünü geçirmiştir. Âhirette dâvacısını çoğaltmıştır. Azabını çekecektir. Sefasını da varisleri sürecektir.

Biz âciz kullarını ölümden ibret almaya muvaffak eyle yâ Rab, yâ İlâhe'l-âlemîn!

ПОГРЕБЕНИЕТО – ДЖЕНАЗЕ

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ
وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ فَمَنْ زُحِرَ عَنِ النَّارِ
وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ
الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

Братя мюсюлмани!

Всемилоствивия и Милосърден Аллах повелява: „*Всеки човек ще вкуси смъртта и вашите награди напълно ще ви се изплатят в деня на къямета. Който бъде отдалечен от адския огън и бъде въведен в рая, той ще сполучи. А земният живот е само измамна наслада*“ (Ал-и Имран, 3: 185).

Скъпи братя!

Кой може да отрече смъртта, която срещаме постоянно?

Има ли някой, който ще бъде подминат от нея?

В айета, който прочетох по-горе, Аллах Теаля е споменал, че краят ще настъпи за всеки един от нас и всяко живо същество ще вкуси смъртта. Съществуването ни на този свят е временно. Постигането на истинското, вечното щастие, спасението в съдния ден и влизането в дженнета са възможни само с подчинение и извършване на добри и праведни дела.

Дженаб-и Хак споменава тези наставления на няколко места в Корана. А любимият ни Пейгамбер (с.а.с.) определя Свещения Коран като говорещ наставник, а смъртта – като мъчалив съветник.

Също така в един хадис-и шериф той

казва: „*Стига на човека смъртта като съветник и наставление и отреденото му от Аллах препитание – като богатство*“.

Уважаеми братя!

Разумен е онзи, който се вслушва в съветите на този мъчалив съветник и със сълзи и покаяние заличи мрака и заблудата от сърцето си. Защото ще дойде ден, когато той самият със своята смърт наставлява останалите. Никой няма да избегне своята участ. Именно затова в нашата религия се отдава голямо значение на участието в погребението – дженазе, и това е сметнато за добро дело и голям севаб.

Мюсюлманите, които ще останат още определено време на този свят, изпращат своя брат или сестра, които са поели пътя към отвъдното, и заедно с тях отиват до гробищата, които са първата спирка, водеща към вечния свят. Ако вярващият не е успял да поиска прошка от своя брат или сестра преди смъртта им, тук той се надява, че поради помощта, която ще окаже в погребението, ще го опростят в съдния ден. Ще кланя дженазе намаз и ще отпрати дуа към Аллах Теаля за тях.

Скъпи вярващи!

Вижте вашия брат, който вече се е разделил с този временен свят, и вземете поука от това. И той, също като вас, следваше редица мечти. Ако е успял да спечели задоволството на Аллах, много добре! Все едно вече е спечелил градините на дженнета. Но ако не е успял да извърши Неговите повели, горко му! Кой знае каква ще бъде неговата участ?

Тогава, скъпи братя! Разумен е онзи, който взема поука. Подобрява себе си и се отплаща за богатството, което е спечелил. Горко на онзи, който е трупал имане, без да внимава с хеляла и харама, прекарал е живота си като пазач над него и е увеличил броя на онези, които ще имат претенции към него в съдния ден. Той ще изгърпи наказанието си в отвъдното, а наследниците му ще се радват на наследството, което е оставил.

Я, Рабби! Помогни на нас, бедните раби, да вземем поука от смъртта!

EŞLERİN BİRBİRLERİNE DAVRANIŞI

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي
خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ
مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا
كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي
تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ
كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا

Muhterem Müslümanlar!

Bir erkek ile bir kadının nikâhlanarak evlenmesi ile ailenin temeli atılır. Kur'an dilinde "aile" biri diğerine muhtaç olma hâli demektir. "Ey Muhammed! Allah seni ihtiyaç içinde (âil şeklinde) bulup da zengin etmedi mi?" (ed-Duhâ, 93/8) ayetinde "aile" kelimesi bu manada kullanılmıştır. Öyle ise ailenin temeli olan eşler, yani karı-koca daima birbirine muhtaçtır.

Kıymetli Cemaat!

Hayat, çift taraflı denge üzerine kurulmuştur. Bu gerçek Rabbimiz tarafından bildirilmektedir ve bu dengeye dikkat edilmesi istenmektedir. Nisâ suresinin ilk ayetinde şöyle buyrulur: "Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan; ikisinden birçok erkek ve kadın meydana getirip yayan Rabbinize karşı gelmekten sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'a karşı gelmekten ve akrabalık bağlarınızı koparmaktan sakının. Şüphesiz Allah üzerinizde bir gözetleyicidir." (en-Nisâ, 4/1)

Değerli Kardeşlerim!

Ailedeki mutluluğun nöbet nöbet değil, müebbet olabilmesi için, karı-koca arasında saygı olmalı, bu saygı da sağlam temellere dayanmalıdır. Çünkü ailede eşlerin, çocuk-

ların, kardeşlerin birbirine olan saygısı yerin derinliklerindeki ağaç kökünü temsil eder. Sevgi ise o ağacın dallarındaki meyvelerdir. Kökü sökülmiş ağacın dallarında nasıl meyve olmazsa, birbirlerine saygısı kalmamış karı-koca arasında da sevgi meyvesi yetişmez. Birbirini saymayanların, birbirini sevmesi mümkün değildir.

Muhterem Müminler!

Sıhhat bedensel bir nimettir. Afiyet ise ruh ve gönül dünyasının sıhhatidir. Afiyet her zaman sıhhatten değerlidir, çünkü birinci olmazsa ikincisi de olmaz. Onun içindir ki, afiyeti kazandıracak formül aile içinde affedici olmaktır. Maalesef bugün insanların aile içerisinde birbirlerine karşı çok gaddar davranabildiklerini görmekteyiz. Hâlbuki Allah, âlemlerin Rabbi olmasına rağmen affediyor ve insanları affedenler için cenneti hazırlıyor. "Rabbinizin cennetine ve mağfiretine koşarken yarışın. O cennetin bir parçası, yerler ve gökler kadardır. O cennet varlıkta ve darlıkta infak eden, öfkesini yenen ve insanları affeden hayâ sahipleri için hazırlanmıştır..." (Âl-i İmrân, 3/133-134)

Aziz Kardeşlerim!

Eşimizi kendimize bağlamak istiyorsak, herşeyden önce eşimizin anne babası olmak üzere, eşimizin sevdiklerine saygılı olmalıyız. Eşimizin sırlarını kimseye ifşa etmemeliyiz. Zira Rabbimiz "Siz eşiniz için, eşiniz de sizin için bir elbisedir." (el-Bakara, 2/187) buyuruyor.

Sonra, hayat deyince aklımıza hayâ gelmelidir. Zira hayat, hayâ kökünden türemiştir. Peygamberimiz "Utanmazsan istediğini yap." (Buhârî) buyurarak, hayâsızlığın insanı insanlıktan çıkaracağına işaret etmiştir.

Muhterem Cemaat!

Eşlerin başkalarına karşı gösterdikleri hürmet ve hassasiyeti birbirlerine karşı da göstermesi hayatlarını cennete çevirir. Hutbemizi bir hadîs-i şerif ile bitirelim: "Müminlerin iman bakımından en kâmil olanı; ahlâkı güzel olan ve ailesine nazik davranandır." (Tirmizî)

ОТНОШЕНИЯТА НА СЪПРУЗИТЕ ЕДИН КЪМ ДРУГ

35

ХУТБЕ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي
خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ
مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا
كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي
تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ
كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا

Уважаеми мюсюлмани!

Когато мъж и жена се обвържат със законен брак, те полагат основите на едно семейство. В езика на Корана думата „аиле“ означава лишение и необходимост от другия. Думата е използвана със същия смисъл и в айета: „*И те намери беден и в необходимост, и те замогна*“ (ед-Духа, 93: 8). Това означава, че съпрузите, които са основата на семейството, изпитват постоянна необходимост един от друг.

Скъпи братя!

Животът е основан върху един двустранен баланс. Всевишния Аллах споменава тази истина и иска от нас да го опазим. В първия айет на сура ен-Ниса се повелява: „*О, хора, бойте се от своя Господар, Който ви сътвори от един човек и сътвори от него съпругата му, и от двамата намножи мъже и жени. И бойте се от Аллах, с Чийто име се умолявате един друг, и от прекъсване на кръвните родства! Наистина Аллах ви наблюдава*“ (ен-Ниса, 4: 1).

Уважаеми братя!

За да бъде вечно щастieto в едно семейство, трябва да има уважение между съпрузите и то трябва да бъде изградено върху здрави основи. Тъй като уважението между мъжа и жената, децата, братята и сестрите в семейството представлява корените на дървото, спуснати в дълбините на земята, а обичта са плодовете по

клоните му. Както е невъзможно по клоните на дърво, чиито корени са изтръгнати, да има плодове, така също е невъзможно да съществува обич между съпрузите, ако нямат уважение един към друг. Защото е невъзможно хората, които не се уважават, да се обичат взаимно.

Братя мюсюлмани!

Здравето е благо (нимет) за тялото, а спокойствието е нимет за сърцето и душата. Спокойствието е винаги по-важно от здравето, тъй като второто е невъзможно без първото. А формулата за спечелването на спокойствието е прошката в семейството. За съжаление, ние виждаме как хората днес се държат безпощадно едни към други в своите семейства. А Аллах Теаля, въпреки че е Господаря на Вселената, опрощава и обещава дженнет за онези сред хората, които опрощават на другите. Той повелява: „*И надпреварвайте се към опрощение от своя Господар и към градината с ширината на небесата и на земята, приготвена за богобоязливите, които раздават и в охолство, и в оскъдица, и за сдържащите гнева си, и за извиняващите хората, Аллах обича благодетелните...*“ (Ал-и Имран, 3: 133–134).

Скъпи братя!

Ако искаме да спечелим обичта и уважението на нашите съпруги, най-напред трябва да се отнасяме с обич и уважение към техните родители и близки. Също така не бива да разкриваме техните тайни и недостатъци, тъй като Аллах Теаля повелява: „*Те са одезание за вас и вие сте одезание за тях*“ (ел-Бакара, 2: 187).

После, когато кажем съвместен живот, трябва да се сещаме за свенливостта. Защото в арабския език думата „хаят“, тоест живот, произлиза от корена на думата „хая“ (свят). И когато Пратеника на Аллах (с.а.с.) е казал: „*Ако не се срамуваш, прави каквото искаш...*“ (Бухари), той е искал да обърне внимание върху това, че безсрамието извежда човека от човечността.

Уважаеми мюсюлмани!

Ако съпрузите показват взаимно уважение и съчувствие един към друг така, както го изразяват към другите, те ще превърнат живота си в дженнет.

Искам да завърша днешното си хутбе с хадис от Пратеника на Аллах (с.а.с.), който е казал: „*Вярващите с най-пълна вяра са онези, които са с най-добър нрав, и най-добрият измежду вас е онзи, който се отнася най-добре към своята съпруга...*“ (Тирмизи).

HAYVANLARA ŞEFKAT

وَالْأَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا
دِفْءٌ وَمَنَافِعُ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ

Değerli Kardeşlerim!

Hutbemiz hayvanlara şefkatle muamele etmeye dairdir. Cenâb-ı Hak hayvanları insanoğlunun emrine vermiştir. Okuduğum âyet-i celilede bu nimet-i ilâhiyesini bildiriyor ve: *“Hayvanları da O yarattı. Onlarda sizin için ısıtıcı şeyler ve birçok faydalar vardır. Onlardan bir kısmını da yersiniz. Sizin için onlardan ayrıca akşamleyin getirirken, sabahleyin salıverirken bir güzellik vardır. Bu hayvanlar sizin ağırlıklarınızı, ancak güçlülere katlanarak varabileceğiniz bir memlekete taşırlar. Şüphesiz Rabbiniz çok şefkatli, pek merhametlidir. Atları, katırları ve eşekleri binmeniz ve gözlere zinet olsun diye yarattı. Allah şu anda bilemeyeceğiniz daha nice nakil vasıtaları yaratır..”* (en-Nahl, 16/5-8) buyuruyor. Fakat onlara acımak, hiçbir vakit haksız muamele etmek, yemini, suyunu kesmemek gerekir.

Kardeşlerim!

Hayvanların üzerimizde hakları vardır. Dinimiz, her canlıya rahmet ve şefkat göstermemizi emrediyor. Sevgili Peygamberimiz: *“Merhamet etmeyen kimseye merhamet olunmaz.”* (Buhârî) buyurmuşlardır. Bu bakımdan meselâ bir hayvanın üzerine fazla yük yüklemek büyük zulümdür. Kezâ

hayvanın gıdasını kesmek veya vaktinde vermemek merhametsizliktir. Bu zulüm ve bu merhametsizlikten insan mesûl olur. Çünkü Allah Teâlâ âdildir. Elbette mazlumun hakkını zalimden alır. Ey kulum, bu hayvanı senin emrine vermişken ona neye zulmettin, verdiğim nimete neye küfran ettin diye itap eder. Sevgili Peygamberimiz, bir kadının, bir kedi yüzünden cehennemi boyladığını haber vermişlerdir. Zira kadın, kediyi hapsederek yiyeceğini kesmiş, ölüme sebep olmuştu.

Muhterem Kardeşlerim!

Hayvanı dövmek ve sövmek çok büyük günahlardandır. Peygamberimiz bir hadis-i şerifte: *“Merhamet ancak, şakînin kalbinden soyunur.”* (Taberânî) buyurmuştur. Başka zaman koyun kesen bir adamı görmüş ve kızgın bir şekilde *“Evvelce bıçağımı bilemeliydin, kaç türlü ölümle öldüreceksin?”* buyurmuşlardır. Yine bir hadis-i şerif de: *“Haksız yere öldürülen serçe, kıyamette dâvâ edecek ve diyecek ki: “Ya Rabbi! Filânca beni haksız yere öldürdü ve bundan hiç bir menfâti de yoktu...”* meâlidir.

Hulâsa, faydalanmamız için bize mu-sahhar kılınan hayvanlara hiç bir veçhile eziyet ve küfür etmeye hakkımız yoktur. Unutmamalıyız ki, dünyada yaptığımız herşey için sorumlu tutulacağız...

Biz âciz kullarını bütün hayvanlara karşı rahim ve şefik et, rahmetinle bize tecellî eyle yâ Rab, yâ İlâhe'l-âlemîn!

СЪСТРАДАНИЕ КЪМ ЖИВОТНИТЕ

وَالْأَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا
دِفْءٌ وَمَنْفَعٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ

Уважаеми братя!

Днешното ни хутбе ще бъде посветено на доброто отношение към животните.

Дженаб-и Хак подчинил всички видове животни на хората и ги сторил благодат за тях. В Свещения Коран Той повелява: „*И сътвори Той добитъка. В него има топлина за вас и ползи, и от него ядете. В него има и хубост за вас, когато го прибирате вечер и когато го подкарвате на паша. И носи вашите товари към страни, които не бихте стигнали освен с тежък труд. Вашият Господар е състрадателен, милосърден. Сътвори и конете, и мулетата, и магаретата – за да ги яздите и за украса. И сътвори Той каквото не знаете*“ (ен-Нахл, 16: 5–8).

Заедно с всичко това ние, като хора и разумни същества, сме длъжни да бъдем състрадателни към тези животни. Да не ги угнетяваме, да не ги бием и да не ги оставяме гладни и жадни.

Скъпи братя!

Животните имат права върху нас. Нашата религия ни заповядва да проявяваме любов и състрадание към всяко живо същество. Любимият ни Пратеник е казал: „*Няма милост за онези, които не проявяват милост*“ (Бухари).

От тази гледна точка натоварването на животните повече, отколкото могат да носят, е угнетение за тях. Същото е и ако се оставят гладни и жадни. Отговорността за тази немилост пада върху човека. Всички ние трябва да знаем, че Аллах Теаля е справедлив и ще вземе правото на животните от угнетителите. Обръщайки се към тях, ще каже: „Бях подчинил тези животни на вас, за да ви бъдат в помощ, но вие ги угнетихте и се отрекохте от Моята благодат към вас“. А любимият ни Пейгамбер съобщава, че една жена е за джехенема именно поради това, че затворила котка и станала причина за нейната смърт, като я оставила без храна и вода.

Скъпи вярващи!

Биенето и псуването на животните също е голям грях. Относно това Пейгамбера (с.а.с.) е казал: „*Милостта не е изтръгната, освен от сърцето на разбойника...*“. Когато видял човек да коли животното с неизострен нож, той се ядосал и казал: „*Колко пъти ще убиваш това животното?*“ (Таберани). В друго предание се съобщава, че е казал: „*Убитото врабче ще съди онзи, който го е убил безпричинно, в съдения ден и ще каже: „О, Аллах! Еди-кой си ме уби и нямаше причина за това, нито пък полза...“* (Ахмед).

Казано накратко, ние нямаме право да изтезваме и убиваме животните, които са създадени в наша полза, нито пък да ги псуваме и ругаем. И нека не забравяме, че в съдения ден ще носим отговорност за всичко, което сме сторили на този свят.

Молим се на Аллах Теаля да дава милост и състрадание в сърцата ни към всички живи същества...